

betreden.com
NIET BETREDEN

POLITIE

www.politienietbetreden.com
NIET BETREDEN

Sophie McKenzie

NU OF

NOOIT

Van de ene leugen komt
de andere.
Is er nog een weg terug?

EEN

De trein komt langzaam tot stilstand, ergens tussen twee stations in. Aan de ene kant van het spoor deinen bomen mee met een briesje en danst het zonlicht door hun felgroene takken. Aan de andere kant zijn alleen maar velden met hier en daar een paar heggen, zo ver als het oog reikt. Al die velden zijn volkomen verlaten. Er staat nergens een huis en er is geen mens te bekennen. Zelfs geen koe.

Dit is het platteland. Waar letterlijk helemaal niets te beleven valt. En dit is de plek waar ik de komende zes weken ga doorbrengen.

Kortom: mijn ergste nachtmerrie komt uit.

Mijn broertje, Leo, zit op de stoel tegenover me. Zijn bleke, ernstige gezicht houdt hij zoals gebruikelijk op zijn telefoon gericht. Leo is negen, vijf jaar jonger dan ik, maar hij is anders dan andere kinderen van zijn leeftijd. Van sommige onderwerpen weet hij ongelooflijk veel, zoals motoren en vulkanen en elektriciteit. Dingen die zelfs een gemiddelde leraar van een middelbare school niet eens weet. En dan zijn er die andere dingen, zoals met echte mensen praten, waarbij hij zich vaak gedraagt als een klein kind.

Mama woelt door zijn haar en veegt dan een pluk van haar eigen haar achter haar oor. De hele treinreis lang heeft ze haar ogen geen moment van haar beeldscherm af gehaald, behalve toen ze ongeveer een uur geleden boterhammen uitdeelde.

‘Hoeveel stations nog?’ vraag ik als de trein weer in beweging komt.

Fronsend kijkt mama op. De laatste tijd kijkt ze alleen nog maar fronsend. Voornamelijk omdat ze constant aan het werk is. ‘Dat weet ik eigenlijk niet,’ zegt ze.

‘Ik dacht dat jij hier was opgegroeid,’ hou ik vol.

De plooi tussen haar wenkbrauwen wordt nog dieper. ‘Hoe heette het vorige station?’ vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op.

‘Polborne,’ antwoordt Leo. Ik heb geen idee hoe hij dat weet. Ik zweer je dat hij niet eens opkeek toen we bij dat station bleven staan.

Mama’s ogen flitsen van schrik. ‘Dan moeten we er bij het volgende al uit,’ zegt ze, en ze pakt de papieren die over ons tafeltje verspreid liggen en propt ze in haar schoudertas. ‘Maya, pak alsjeblieft onze tassen.’

Ik slaak een zucht en kom overeind.

‘Is dat waar je ons achterlaat, mama?’ vraagt Leo en ik hoor een nerveuze ondertoon in zijn stem.

‘Daar haalt oma jullie op,’ verbetert mama hem opgewekt.

Ik kijk opzij naar Leo. Zijn ernstige ogen ontmoeten de mijne en ik forceer een glimlachje. Ik wil hem geruststellen, maar ik voel me net zo ellendig als hij bij het vooruitzicht de zomer in Cornwall bij onze opa en oma te moeten doorbrengen. Op dit moment zitten mijn vrienden in Londen allemaal in het park, waar ze muziek luisteren en kletsen en alle plannen doornemen voor de feestjes van dit weekend.

En ik mis alles.

Leo's onderlip begint te trillen. Ik pijnig mijn hersens om iets te bedenken waarmee ik hem kan opvrolijken. Zo goed kennen wij onze oma en opa helemaal niet. We zijn hier jaren geleden voor het laatst geweest en verder videobellen we zo af en toe. Ik denk ineens aan iets wat mama afgelopen week nog zei.

'Oma en opa wonen vlak bij zee,' zeg ik. 'Dus je kunt er wetenschappelijke proefjes doen in de rots-poeltjes en zo.'

Leo trekt zijn wenkbrauwen op. 'Maar ik heb mijn microscoop niet meegenomen,' merkt hij op.

'Daar zal vast ook wel een app voor zijn,' zegt mama nogal afgeleid terwijl ze haar laptop nog bij al die papieren in haar tas probeert te stoppen. 'Maya, pak alsjeblíeft die tassen.'

'Ik ben al bezig.'

Ik trek Leo's tas en mijn koffer uit het bagage-

rek boven ons hoofd. De trein mindert vaart en de remmen krijsen met een snerpend geluid nu we het station binnenrijden. Leo drukt meteen zijn handen tegen zijn oren. Hij heeft een hekel aan harde geluiden.

Ik kijk door het raam naar buiten. Wat een verlaten gat is dit, zeg. Uit de scheuren in het perron groeit onkruid. Ik sleur Leo's tas en mijn koffer mee door het gangpad. We zijn de enigen die hier uitstappen.

'Kom mee, Leo,' dringt mama aan. Ik hoor haar stem achter me luider worden. 'Het geluid is weer opgehouden. Controleer dat je je telefoon hebt en vergeet je rugzak niet.'

Ik druk op de knop om de deuren te openen en loop het perron op. Na de koelte van de wagon met airconditioning voelt de zon heel heet in mijn gezicht. Mijn koffer is zwaar en het handvat drukt pijnlijk in mijn handpalm. Ik zet de koffer neer en wacht tot mama en Leo de trein uit zijn.

Leo tuurt met half dichtgeknepen ogen naar links en naar rechts. 'Ik zie oma nergens,' zegt hij.

'Die staat vast op de parkeerplaats te wachten.' Mama steekt meteen een hand in haar overvolle schoudertas en haalt haar telefoon eruit. Ze kijkt ietwat zenuwachtig op het scherm. 'Goed. Ik heb tien minuten tot mijn trein vertrekt. Ik mag de aansluiting naar Plymouth niet missen.'

Nors volg ik ze over het perron en ik sleur mijn koffer en Leo's grote tas achter me aan. De zon schijnt nu op mijn gezicht en mijn rug. Ik heb het veel te heet in mijn naveltruitje met lange mouwen. Het is donkeroranje, met een lage, ronde hals en zwarte details langs de zoom en past precies bij mijn zwarte trainingsbroek met de oranje streep. Er is een draadje losgeschoten dat aan mijn mouw hangt. Met een ruk trek ik het eraf. Ik krijg zakgeld van mijn moeder dat ik meestal online besteed, bij Bonropa. De kleren zijn daar goedkoop. Ze worden snel vaal en verliezen gauw hun vorm, maar de eerste paar keer zien ze er geweldig goed uit. Dat ik me de komende zes weken zo ver van de beschaving bevind, wil niet zeggen dat het me niet kan schelen hoe ik eruitzie.

Mama loopt voor ons uit door het hek naar het parkeerterrein. Een vrouw met een kort, zilvergrijs kapsel komt tevoorschijn van achter de meest glimmende en gestroomlijnde auto die ik ooit heb gezien.

'O, daar is ze,' zegt mama duidelijk opgelucht.

Oma komt met grote passen op ons af. Ze is gekleed in een geperste donkerblauwe broek met kleine hakjes eronder en een zijden blouse erboven. Ze mag dan oud zijn, ze weet wel hoe ze zich moet kleden. In tegenstelling tot mama, met haar vormeloze jurk en de klamme plukken haar die tegen haar voorhoofd geplakt zitten, ziet oma er netjes en deftig uit. Zelfs haar

nagels zijn perfect: gelakt in een parelmoerachtig roze, precies dezelfde tint als haar lippenstift.

‘Hallo.’ Mama klinkt op haar hoede nu oma dichterbij komt.

‘Dag, schat.’ Oma buigt naar voren om mama een kus op haar wang te drukken. Ze geeft Leo vervolgens een klopje op zijn schouder en knikt mij toe. De sierlijke gouden ketting om haar hals glinstert in de zon. ‘Wat fijn om jullie allemaal te zien.’ Ik was vergeten hoe rechtdoorzee ze is, hoe precies haar bewegingen zijn. ‘Goede reis gehad?’

‘Prima,’ zegt mama, die haar uitpuilende tas hoger op haar schouder hijst. ‘Dank je wel hiervoor. Ik wist echt even niet waar ik ze anders moest laten.’ Haar blik glijdt even naar Leo.

‘Je hoeft me niet te bedanken,’ zegt oma nogal kortaf. ‘We zijn familie.’

‘Ja, natuurlijk. Eh, ik vrees dat ik nu meteen weer door moet,’ zegt mama. ‘Ik mag de aansluiting niet missen; op de eerste avond van de conferentie is er altijd een borrel... Dat is de beste kans van het hele weekend om te kunnen netwerken.’

Er kruipt iets van afkeuring in oma’s blik. ‘Ik hoop wel dat je eerst iets anders aantrekt voordat je je onder de mensen begeeft,’ zegt ze scherp. ‘En, schat, ik zeg dit alleen omdat ik van je hou, maar je moet echt iets doen aan dat haar.’

Mijn mond zakt open. Rechter door zee kan gewoon niet.

Het blijft even ongemakkelijk stil.

‘Juist,’ mompelt mama dan. Zo te zien zou ze meer willen zeggen, maar ze slikt het in. In plaats daarvan draait ze zich om naar Leo en trekt hem tegen zich aan. Leo geeft zich eraan over, ook al is hij nooit zo’n knuffelaar geweest. ‘Wees lief voor oma en opa.’ Mama draait zich om naar mij. ‘Ga niet de héle tijd op je telefoon zitten kijken, Maya. Ga naar buiten... maar wel daar waar het veilig is, uiteraard.’

‘Dag, mam,’ zeg ik, ook al denk ik ondertussen dat Leo veel meer op zijn telefoon kijkt dan ik.

Leo’s onderlip begint weer te trillen.

‘Nou. Het heeft geen zin om het afscheid nog langer te rekken,’ zegt oma.

Mama geeft Leo nog een laatste kus, slaat een arm om me heen voor een korte, stevige omhelzing en keert ons dan de rug toe. Een van de veters van haar sportschoenen sleept door het stof achter haar aan als ze terugloopt naar het perron. Leo staart haar na en doet zijn uiterste best om niet te gaan huilen.

Ik voel me verdoofd nu tot me doordringt dat deze nachtmerriezomer dan toch echt werkelijkheid wordt. Het is net alsof ik een steen in mijn maag heb.

‘Kom maar mee,’ zegt oma dan kordaat. ‘Ik moet nog heel even langs kantoor.’

Leo en ik lopen haastig achter haar aan. ‘Kantoor?’ vraag ik. ‘Gaan we dan niet naar jullie huis?’

‘Ik moet eerst even één dingetje controleren in de

fabriek.’ Oma doet de kofferbak van haar glimmende auto open en we gooien onze tassen en koffer erin. ‘Leo, ga jij maar achterin zitten. Gordel om, alsjeblieft. Maya, jij komt voorin naast mij.’ Ze praat op een manier die geen tegenspraak duldt. Leo kruipt gehoorzaam op de achterbank, maar ik aarzel terwijl ik het portier open.

‘Stap in, Maya,’ dringt oma aan terwijl ze zelf elegant plaatsneemt achter het stuur. ‘Je zult het vast heel fijn vinden om te horen dat we sinds jullie vorige bezoek een hele hoop nieuwe, groene maatregelen hebben genomen in de fabriek.’

‘O.’ Ik haal mijn schouders op. Ik kan me nauwelijks iets van de fabriek herinneren, maar het laatste wat ik wil is oma aanmoedigen om er nog meer over te vertellen.

‘Ja, Peyton Zeep is nu veel milieuvriendelijker dan vroeger,’ zegt oma als we het parkeerterrein af rijden. ‘Ik heb een hoop veranderingen doorgevoerd in de productiemethodes en ervoor gezorgd dat ál ons afvalwater op de juiste manier wordt behandeld en ál ons afval naar betrouwbare recyclingbedrijven wordt afgevoerd.’ Ze geeft een klopje op het stuur. ‘Ik weet hoe belangrijk het milieu en het klimaat zijn voor jullie jongeren.’

Kan het nog neerbuigender?

‘Geweldig,’ zeg ik.

‘Hoe behandel je afvalwater?’ vraagt Leo.

‘Ah,’ begint oma, ‘er is een proces dat flocculatie, ook wel coagulatie heet, waarbij ze...’

Ik stop met luisteren en staar door het raam naar buiten. Ik voel me steeds meer depri worden. De ruit is getint, waardoor de heggen en velden als een saai, grijs waas aan ons voorbijtrekken. Zo verstrijken er tien minuten waarin we niet eens een andere auto tegenkomen, laat staan een gebouw of zo. Oma is begonnen aan de geschiedenis van Peyton Zeep en vertelt Leo het verhaal dat ik al ken: dat het zestig jaar geleden door oma’s vader is opgericht als familiebedrijf en zich inmiddels heeft ontwikkeld tot een van de grootste werkgevers in de regio.

We nemen de afslag naar Penwillick. De weg wordt smaller en we komen aan bij een lage brug.

‘We zijn nu bijna bij de fabriek,’ zegt oma.

Ik staar naar buiten, naar een glinsterend beekje. Het stroomt bij de weg vandaan, in de richting van een bos in de verte. Een groepje van vijf of zes mensen staat bij de eerste bomenrij te kletsen. De meeste zijn in schaduwen gehuld, maar een jongen van ongeveer mijn leeftijd, in een korte broek en een T-shirt, staat precies in het zonlicht, waardoor zijn blonde haar glanst als een stralenkrans. Een meisje met een overgooier aan rent naar hem toe en blijft dan vlak voor hem op en neer springen.

Als we dichterbij komen, kijkt de jongen op. Hij fronst als hij de auto ziet.

Ik weet wel dat hij me door het getinte glas niet kan zien, en toch deins ik naar achteren. Waarom kijkt hij zo boos?

Oma zucht afkeurend als we de brug op rijden.

‘O, de eco-gekken zijn er vandaag ook weer, zie ik,’ zegt ze minachtend.

‘Eco-gekken?’ vraag ik.

‘Een stel hippies dat in Penwillick Wood woont,’ legt oma uit. ‘Ondanks al mijn inspanningen hebben ze een paar jaar geleden toestemming gekregen van de gemeente om hier een kleine commune op te zetten.’

‘Waarom ging je daar tegenin?’ vraag ik verbaasd. Oma heeft toch net uitvoerig uitgelegd hoe milieuvriendelijk haar bedrijf is?

‘Ik voel niks voor een leefgemeenschap van zelf-ingenomen, armoedige activisten in mijn achtertuin,’ zegt ze. ‘Wie weet wat die allemaal uithalen!’ Ze zucht. ‘Ik heb een paar maanden geleden opnieuw bezwaar ingediend, maar ik heb weinig hoop. Tegenwoordig krijgt alles wat ook maar een beetje groen klinkt meteen goedkeuring, ongeacht de nadelen voor een ander.’

‘Ik dacht dat Peyton Zeep juist zo groen mogelijk wilde zijn?’ zeg ik.

‘Dat is iets heel anders,’ zegt oma snuivend. ‘Die wijzigingen voer ik door omdat het beter is voor het bedrijf. Die krakers zijn een stel extremisten. Die

kennen geen grenzen als ze iets willen bereiken.’

Ik draai me om en kijk door de achterraut. De jongen kijkt ons nog steeds nors na.

Er gaat een rilling over mijn rug.

Als we eenmaal de brug over zijn, rijdt de auto weer sneller. We komen langs een telefooncel – serieus, het enige wat ik onderweg ben tegengekomen dat géén boom is – en dan slaat oma rechts af.

‘Daar zijn we dan,’ zegt ze. Een lange weg loopt door tot aan een industrieterrein. Oma rijdt langs een hek een parkeerterrein op en blijft bij het eerste gebouw staan. Het is een modern bouwwerk van rode bakstenen, met PEYTON ZEEP in grote letters op een bord boven de ingang. ‘Komen jullie maar mee naar binnen,’ zegt oma als ze uitstapt. ‘Het duurt niet lang.’

Leo komt meteen van de achterbank af. Ik ben wat langzamer.

‘Nu we toch hier zijn,’ gaat oma verder, ‘willen jullie vast ons hypermoderne, koude verzepingsvat wel bekijken.’

‘Wat is dat?’ vraagt Leo enthousiast.

Ik rol met mijn ogen.

‘Het is een speciale machine voor het koude verzepingsproces,’ legt oma uit. ‘Die gebruikt geen hitte, en dat is veel milieuvriendelijker dan de oude manieren, al duurt het hele proces daardoor wel langer.’

‘Ik denk dat ik dat liever even oversla,’ zeg ik nukkig.

‘Ook goed.’ Oma legt haar hand licht op mijn schouder. ‘In dat geval, Maya, kun je deze tijd gebruiken om meer te weten te komen over je baantje. Ik zal...’

‘Wat?’ Ik staar haar aan. ‘Wat voor baantje?’

Oma glimlacht. ‘Je vakantiebaantje, hier bij Peyton Zeep,’ zegt ze. ‘Kom maar mee.’

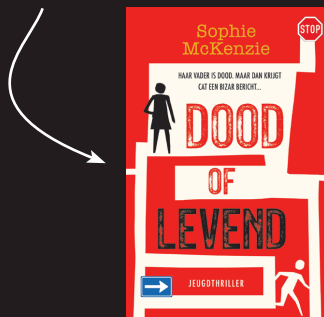
Een spannende jeugdthriller voor jongens en meiden!

Maya baalt: ze moet de hele zomervakantie naar haar grootouders op het platteland. Geen klap aan! Maar dan ontmoet ze Bear, een coole jongen die bij een groepje klimaatactivisten hoort. Hij is tegen de cosmeticafabriek van haar opa en oma, dus vertelt Maya niet dat zij hun kleindochter is. En ook niet dat ze een leuk vakantiebaantje in de fabriek heeft.

Hoe langer Maya met Bear en zijn vrienden optrekt, hoe meer ze verstrikt raakt in haar eigen leugens. Als Maya ontdekt dat er in de fabriek duistere dingen gebeuren, staat ze voor een onmogelijke keuze... moet ze haar familie verraden of de waarheid vertellen?

'Ik verslind de boeken van Sophie McKenzie!'
lezer op Goodreads

KEN JE DIT BOEK OOK?

UITGEVERIJ
De Fontein

